

Roman

KEERPUNT

OLGA VAN DER MEER

Van Olga van der Meer verschenen bij Uitgeverij Zomer & Keuning

o.a.

Reis naar toen

Te mooi om waar te zijn

Niets te kiezen

Random Amber

Een jaar na Milo

Olga van der Meer

Keerpunt

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020542486
ISBN e-book 9789020542516
ISBN Grote Letter 9789020542509
NUR 344

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

‘Staat alles binnen en zijn de verhuizers weg? Kom dan eerst koffie drinken en even uitblazen voordat je uit gaat pakken. Roep Lucy er ook bij.’ Hetty Dorsman duwde haar rollator met daarop een dienblad met kopjes en een taart naar de woonkamer.

‘Taart?’ Leanne keek met opgetrokken wenkbrauwen van het gebak naar haar moeder. ‘Alsof het een feestje is,’ zei ze cynisch.

‘Ik ben in ieder geval blij dat jullie hier komen wonen,’ zei Hetty.

Ik niet, dacht Leanne bij zichzelf. Als zevenendertigjarige vrouw met haar dochter van vijftien terugverhuizen naar haar moeder was niet bepaald het toekomstbeeld dat ze altijd voor ogen had gehad. Maar ze had weinig keus na haar scheiding van Lucien. Het salaris dat ze verdiende met haar parttimebaan in een kledingwinkel bood haar geen ruimte om woonruimte te kopen of zelfs maar te huren. Met ingang van volgende maand kon ze weliswaar fulltime gaan werken, maar dan verdiende ze nog bij lange na niet genoeg om zichzelf en haar dochter het leven te kunnen bieden zoals ze dat gewend waren op financieel gebied. Als daar ook nog een hypotheek of een fikse huursom vanaf moest, bleef er helemaal weinig over. Wat dat betrof bood het ruime huis van haar moeder, waar ze sinds het overlijden van haar man in haar eentje woonde, een prima oplossing. Maar blij? Nee, dat was niet het woord dat momenteel van toepassing was op haar gemoedsrust. Verdrietig overigens ook niet, eerder gelaten. Afgestompt.

‘Roep Lucy erbij,’ herhaalde Hetty. Het klonk niet als een vraag, eerder als een bevel.

Automatisch, alsof ze weer een kind was dat moest doen wat

haar moeder zei, liep Leanne in de richting van de trap.

‘Lucy! Er staat iets te drinken!’ riep ze naar boven.

‘Zo kan ik het ook,’ merkte Hetty geërgerd op. ‘Ik hoop toch niet dat je voortaan altijd zo gaat lopen gillen. Loop liever even de trap op.’

Leanne reageerde niet op deze terechtwijzing. Ze nam plaats op de bank en staaarde dof voor zich uit. Dit gebeurde allemaal echt. Ze trok echt in bij haar moeder, het was geen boze droom waar ze straks opgelucht uit wakker zou worden. Lucien was naar China vertrokken, waar hij een filiaal van het bedrijf waar hij werkte, ging leiden. In zijn eentje. Hun huwelijk was al langere tijd niet echt goed meer geweest, maar Leanne was er altijd van uitgegaan dat dit tijdelijk was, dat ze de weg naar elkaar wel weer zouden vinden als ze er een beetje moeite voor deden. Zijn mededeling dat hij alleen naar China ging, zonder haar en hun dochter, was keihard bij haar binnengekomen. Het feit dat ze zonder meer opzij werd geschoven als iets onbelangrijks, had haar diep geraakt. Zo diep dat ze niet eens had kunnen protesteren. Alle energie leek uit haar weggezogen te zijn, ze had willoos alle gevolgen van zijn beslissing ondergaan. In een mum van tijd was hun huis verkocht, de inboedel verdeeld en de scheiding aangevraagd. Lucien was nog wel zo netjes geweest om de restschuld van hun hypotheek op zich te nemen, voor de rest hoefde ze niets van hem te verwachten. Lucy ook niet. Hun dochter, voluit Lucinda genaamd, waar hij zo ontzettend trots op was bij haar geboorte en die naar hem vernoemd was, leek ook geen enkele rol meer te spelen in alles wat hij deed. Hij had haar de vage belofte gedaan dat ze in de zomervakantie een paar weken naar hem toe kon komen, maar Leanne kende hem goed genoeg om te zien dat hij dat niet echt gemeend had. Zijn hoofd zat vol met zijn werk en met deze nieuwe, grote uitdaging die hem opwachtte. Er was simpelweg geen ruimte meer over voor zijn vrouw en kind. Lucy stond er overigens ook niet om te springen om haar vader in China op te zoeken.

‘Ik zie wel,’ had ze al even vaag gezegd.

Ze liet haar gevoelens niet snel blijken, toch moest het haar pijn doen. Dat kon niet anders. Afgedankt worden door je eigen vader was keihard.

Tersluiks keek Leanne naar haar moeder, die voorzichtig de kopjes volschonk vanuit de thermoskan, met precieze gebaren een beetje melk toevoegde en daarna met de zilveren suikertang twee klontjes suiker in haar eigen kopje liet glijden. Iedere handeling die ze verrichtte was beheerst en leek bestudeerd, Leanne wist echter dat haar moeder zo behoedzaam bewoog omdat alles wat ze deed, pijn veroorzaakte. De vergevorderde artrose in inmiddels al haar gewrichten belemmerde haar enorm. Er was niet veel meer wat ze kon. Haar linker knie en linker heup waren al vervangen door protheses. Eigenlijk moest ze aan de rechterkant ook deze operaties aan haar gewrichten ondergaan, maar door complicaties die tijdens haar operaties waren opgetreden, durfde haar arts een derde, zware ingreep niet meer aan. De kans was groot dat haar hart het tijdens de narcose zou begeven, had hij haar ronduit verteld. Sindsdien was Hetty overgeleverd aan haar rollator, spalken voor haar polsen en nek en een scootmobiel voor als ze naar buiten ging. Dat gebeurde overigens maar sporadisch. Hetty bleef het liefst veilig in haar huis, waar ze zich zo goed en zo kwaad als het ging probeerde te redden, met behulp van een schoonmaakster die twee ochtenden per week de meeste klussen in huis deed en een verpleegster van de thuiszorg die haar ’s ochtends hielp met douchen en aankleden. In haar eentje onder de douche stappen was iets wat Hetty al heel lang niet meer durfde.

Lucy kwam de woonkamer in, waar ze zich onbehouwen op de bank liet ploffen.

‘Kind, doe iets rustiger,’ berispte haar oma haar meteen. ‘Dat is heel slecht voor mijn meubels. Wil je ook koffie of liever iets fris?’

‘Is er thee?’ vroeg Lucy zonder op de terechtwijzing in te gaan.

‘Maak dat zelf even,’ verzocht Leanne haar.

‘Jij hebt toch ook je eigen koffie niet gemaakt?’ weerlegde Lucy narrig. ‘Laat maar, dan hoeft ik niets.’ Mokkend keek ze voor zich uit.

‘Lucy, doe niet zo moeilijk. Oma heeft zo’n kraan waar kokend water uitkomt, het enige wat je hoeft te doen, is je beker eronder houden en er een theezakje in hangen,’ zei Leanne kortaf.

‘Ik heb geen dorst. Ik ga terug naar boven, verder met het uitpakken van mijn spullen.’

‘Hier kind, neem een stukje taart.’ Hetty schoof een gebaksbordje met daarop een flink stuk slagroomtaart in haar richting.

‘Taart? Nee, dank je wel.’ Lucy keek er met een van afschuw vertrokken gezicht naar.

‘Lekker juist. Om te vieren dat jullie bij me intrekken,’ drong Hetty aan.

‘Alsof dat zo’n feest is,’ zei Lucy, onbewust bijna dezelfde woorden als haar moeder even daarvoor gebruikend. ‘Trouwens, als ik iets te vieren heb, neem ik liever iets anders dan zo’n bonk vet en suiker. Weet je hoe slecht dat is? Om nog maar niet te spreken van het feit dat je er hartstikke dik van wordt.’

‘Jij kan nog wel wat hebben, je bent veel te mager.’

‘Dat heet slank, oma. En dat wil ik graag blijven.’

‘Te mager zijn is helemaal niet gezond,’ ging Hetty onverstoort verder. ‘Dan ben je juist extra vatbaar voor ziektes en virusen. Een mens heeft een beetje vet op de botten nodig.’

‘Gezonde vetten, ja. Geen slagroom. Nou, ik ga verder. Geniet vooral van jullie calorieënbom.’ Voor ze de kamer verliet, wierp Lucy nog een laatdunkende blik op de gebaksbordjes. ‘Een hartaanval op een schoteltje,’ mompelde ze nog voor ze de deur nadrukkelijk achter zich dichttrok.

‘Dat jij dat allemaal neemt van haar.’ Over haar bril heen keek Hetty Leanne streng aan.

‘Ik ben juist blij dat Lucy zo verstandig is op dat gebied. Verstandiger dan ik, eerlijk gezegd. Ik hoeft er nooit op te letten dat

ze zich niet volpropt met snoep of chips, zoals de meeste pubers doen,' meende Leanne. Ondanks de woorden van Lucy liet zij zich de taart goed smaken. Ze had wel een beetje zoete troost verdiend, zo rooskleurig was haar situatie niet. Taart hielp niet om dat op te lossen, daar was ze zich echt wel van bewust, maar het hielp wel om haar zich voor heel even iets beter te laten voelen.

'Anorexia ligt anders wel op de loer, zeker bij die jonge meisjes. Daar moet je echt op letten. Ik doelde overigens op de toon waarop ze praat. Dat keur ik absoluut niet goed en dat zou jij ook niet moeten doen,' zei Hetty afgemeten. 'Ik verwacht wel dat je daar iets van zegt, anders wordt het van kwaad tot erger. Ik ben er niet van gediend om zo toegesproken te worden in mijn eigen huis.'

Leanne verbeet heimelijk een zucht. Dat had ze kunnen weten. Haar moeder was erg strikt als het ging om omgangsvormen en regels, dat was vroeger al zo geweest. De gezelligheid bij hen thuis was altijd ondergeschikt geweest aan de regels. Een keertje lekker uit de band springen was er voor haar en haar zus Dionne nooit bij, een grote mond geven werd onmiddellijk bestraft en spontaniteit was een woord dat in hun gezin niet voorkwam. Leanne had haar moeder nooit goed tegen durven te spreken als kind. Als volwassen vrouw overigens ook niet. Zelfs nu, nu ze tegen de veertig liep, had ze daar nog moeite mee.

'Lucy heeft het erg moeilijk momenteel, hou daar een beetje rekening mee,' verzocht ze. 'Het valt allemaal niet mee voor haar, zeker niet op deze kwetsbare leeftijd.'

'Niemand heeft ooit gezegd dat het leven makkelijk is. Daar moet ze mee om leren gaan. Snappen dat ze het zwaar heeft, is iets anders dan toestaan dat ze zich misdraagt.' Hetty's toch al dunne lippen vertrokken tot een smalle, rechte streep.

'Van misdragen was geen sprake, ze was chagrijnig en daardoor een beetje onbeleefd, dat was alles. Dat is niet onbegrijpelijk onder deze omstandigheden. Ga er nu vooral niet tegenin, dan maak je het alleen maar erger.'

‘Zachte heelmeesters...’ Hetty maakte die zin niet af, maar ze keek Leanne veelbetekenend aan.

‘Maken stinkende wonden, ja, dat weet ik. Dat spreekwoord heb ik mijn hele jeugd aan moeten horen,’ reageerde Leanne enigszins bitter. ‘Doe dat alsjeblieft bij Lucy niet. We wonen hier nu met zijn drieën, maar ik ben haar moeder, dus laat haar opvoeding aan mij over.’

‘Als je maar niet denkt dat ik me van alles laat zeggen omdat jij niet op durft te treden. Ik bemoei me niet graag ergens mee, maar er zijn grenzen.’

Sinds wanneer bemoeide haar moeder zich niet graag ergens mee, vroeg Leanne zich serieus af. Bemoeiziek was zo ongeveer haar tweede naam. Ze zei hier echter niets op terug, wetende dat het anders uit zou lopen op een eindeloos durende discussie. Hoogstwaarschijnlijk zou ze dan alsnog bakzeil halen, want haar moeder wilde altijd het laatste woord hebben.

‘Trouwens, over dat met zijn drieën wonen,’ ging Hetty verder. ‘Nu jij en Lucy hier ook ingeschreven staan, heb ik geen recht meer op huishoudelijke hulp via de thuiszorg.’

Dat was een mededeling waar Leanne behoorlijk van schrok. Dit was een groot huis, met drie kamers, een keuken en een badkamer op de begane grond, twee kamers plus een douche op de eerste verdieping en een ruime zolder, waar Lucy haar nieuwe domicilie had gevonden. Als zij dat allemaal schoon moest gaan houden naast haar fulltimebaan straks, hield ze helemaal geen tijd meer over voor zichzelf. Schoonmaken met de Franse slag was er bij haar moeder niet bij, wist ze uit ervaring. Die stond erop dat alles regelmatig en zorgvuldig werd uitgevoerd.

‘Hoezo niet?’ vroeg ze met beginnende paniek in haar stem. ‘Wat een onzin! Ik werk met ingang van komende maand hele dagen, dat heb je ze toch wel verteld?’

‘Dat is hun probleem niet. Ik kreeg hulp omdat ik zelf nergens toe in staat ben en alleen woonde. Dat laatste is nu niet meer van

toepassing, dus komt mijn recht op hulp in de huishouding te vervallen. De verpleegkundige die me helpt met douchen en aankleden blijft wel komen.’

‘Dat is in ieder geval nog iets, maar blij ben ik hier niet mee. Dit is een groot huis.’

‘Dat is gunstig voor jou, anders hadden jij en Lucy hier niet terecht gekund,’ zei Hetty met een ironische klank in haar stem. ‘Je hoeft je trouwens niet druk te maken. Ik heb het er al met Dionne over gehad en zij heeft een particuliere hulp voor me geregeld die voortaan drie ochtenden komt. Dionne en Ewout betalen haar. Wees je zus en zwager dus maar dankbaar.’

‘Gelukkig.’ Leanne slaakte een zucht van verlichting.

‘Rina, zo heet ze, zal bij jou boven ook de grote klussen voor haar rekening nemen, heeft Dionne beloofd. Dit is een zeer genereuze geste van ze, ik hoop dat je dat op waarde weet te schatten.’

‘Ze kunnen het met gemak betalen. Wat Ewout in een week verdient, is ongeveer mijn jaarsalaris.’

‘Dat maakt hun gebaar niet minder waardevol, tenslotte is het geen verplichting voor ze om onze hulp te betalen. Ik verwacht van je dat je ze daar netjes voor bedankt,’ zei Hetty streng.

‘Ja, mam,’ zei Leanne gedwee.

Ze slikte een hatelijke opmerking over haar zus nog net op tijd in. Tenslotte had haar moeder gelijk, Dionne hoefde dit niet te doen. Haar zus, met haar puissant rijke echtgenoot, haar enorme huis en haar perfecte zoon, bracht echter altijd het slechtste in haar naar boven. Zeker nu ze zelf als gescheiden vrouw en alleenstaande moeder met een zeer karig salaris door het leven moest en noodgedwongen terug was gekeerd naar haar ouderlijk huis. Daar kwam een stuk jaloezie bij kijken, Leanne was eerlijk genoeg om dat, althans aan zichzelf, toe te geven. Openlijk zou ze dat niet snel bekennen.

‘Fijn trouwens dat je niet meteen liet merken het afschuwelijk te vinden dat je eventueel mee had moeten helpen met het schoon-

houden van het huis,' merkte Hetty hatelijk op. 'Ik verwacht niet van je dat je op je knieën valt van dankbaarheid omdat ik jou en Lucy onderdak verschaf, maar deze reactie van je was het andere uiterste. Je kunt er niet zonder meer van uitgaan dat je hier een gespreid bedje vindt. Je hoeft geen huur aan me te betalen, maar begrijp wel dat het hier geen vakantiehuis is waar alles voor je gedaan wordt. Op dat gebied verwacht ik wel de nodige medewerking. Boodschappen doen en koken bijvoorbeeld. Ik heb de maaltijdservice waar ik gebruik van maakte afgezegd, dat lijkt me logisch.'

'Oké. Ik ga nu naar boven om uit te pakken. Bedankt voor de koffie en het gebak.'

Ze was te moe en te murw door alles om hier tegenin te gaan, al voorzag Leanne nu al de nodige problemen op dat gebied. Zij was nooit zo van het koken en op tijd eten geweest. Lucien was meestal pas laat uit zijn werk gekomen en at vaak op de zaak, Lucy had 's avonds afspraken met haar vrienden of ging naar haar clubjes, waardoor ze vaak op rare tijden hadden gegeten of ze rond etens-tijd alleen thuis was geweest. Dan at ze meestal iets makkelijk of liet ze een maaltijd thuisbezorgen. De avondmaaltijd had nooit een prominente rol ingenomen binnen hun gezin. Het was eerder regel dan uitzondering dat ze met Lucy samen een maaltijd uit de supermarkt of de traiteur in de magnetron had opgewarmd en ze die voor de tv, met een bord op schoot, hadden genuttigd. Dat zou haar moeder echter nooit accepteren, wist ze bij voorbaat. Die stond op een gezonde maaltijd, aan een gedekte tafel, om klokslag zes uur. Dat laatste zou sowieso niet gaan lukken als ze straks full-time werkte en ze zag er nu al tegenop om dat iedere dag klaar te maken. Aan de andere kant had haar moeder natuurlijk wel gelijk; het was niet meer dan logisch dat zij een deel van de taken in huis op zich nam nu ze hier woonde en het zou heel vreemd zijn als haar moeder om zes uur in haar eentje haar maaltijd at en zij en Lucy om zeven uur een pizza in de oven stopten. Het ging vooral

om de toon waarop ze dit bracht en de autoritaire manier waarop ze dit had besloten, zonder enige vorm van overleg en flexibiliteit. Leanne wist zeker dat haar moeder het er niet mee eens zou zijn als ze het koken een keer oversloeg vanwege moeheid na een drukke dag. Ze was zevenendertig, gescheiden, had een dochter en een baan, maar haar moeder behandelde haar alsof ze een onmondig kind was. Erger nog, in aanwezigheid van haar moeder vóélde ze zich ook een onmondig kind. Een kind dat zich niet mocht laten horen of zien en dat niets te vertellen had, net als vroeger. Niet voor het eerst de afgelopen weken vroeg Leanne zich serieus af of ze er wel goed aan deed om met Lucy bij haar moeder in te trekken. Dat was echter een nutteloze vraag, want er was geen andere mogelijkheid. Het was dit of de daklozenopvang, dacht ze cynisch bij zichzelf.

In plaats van naar de eerste etage liep ze door naar de zolder, Lucy's nieuwe domein. Het was een grote ruimte, die kleiner aanvoelde vanwege de schuine muren. Naast de grote zolderkamer bevond zich nog een klein kamertje, waar ze zoveel mogelijk alle spullen hadden gezet die Hetty in de loop der jaren naar zolder had verbannen, maar die ze niet weg wilde doen. Omdat Lucy al zo'n tijd boven was, had Leanne verwacht dat ze klaar was met uitpakken, maar niets was minder waar. Haar meubels stonden waar de verhuizers ze net hadden neergezet, daartussenin stond de vloer vol met dozen, koffers en tassen. Lucy lag languit op haar nog kale bed, haar telefoon in haar handen. Haar duimen vlogen razendsnel over de digitale toetsen.

'Je bent nog niet echt opgeschoten, zie ik,' zei Leanne terwijl ze demonstratief naar de uitstalling op de vloer keek.

Lucy schrok toen haar moeder onverwachts bovenaan de trap opdook. 'Ik wil hier een deur,' was het eerste wat ze zei, wijzend naar de open trap.

'Dat kun je rustig vergeten.' Leanne ging naast Lucy op bed zitten. 'Dat vindt oma nooit goed.'

‘Gaat oma zich voortaan echt met alles bemoeien?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Nou, lekker dan.’ Met een ontevreden gezicht schoof Lucy wat opzij.

‘We hebben geen keus, Luus,’ zei Leanne zacht.

‘Ik heb hier anders niet om gevraagd. Ik word gestraft omdat jij en papa er zo’n zootje van hebben gemaakt.’

Leanne zuchtte. Het was te verwachten dat Lucy zich tegen alles zou verzetten, maar ze vond het moeilijk om ermee om te gaan. Ze zat al zo met zichzelf in de knoop. Lucien had heel wat aangericht!

‘Het is toch ook wel fijn dat je nu wat meer tijd met oma door kan brengen?’ probeerde ze opgewekt te zeggen.

Lucy keek haar alleen maar laatdunkend aan, maar reageerde er niet op.

‘Ik ga vanavond naar Melinda. Kunnen we vroeg eten?’ zei ze slechts.

‘Als jij kookt. Ik heb nog zoveel te doen.’

‘Ik schuif wel een pizza in de oven.’

‘Dat vindt oma niet goed. Die wil aardappels, groente en vlees.’

‘Daar heb ik dus helemaal geen zin in. Laat maar, ik eet wel bij Melinda,’ zei Lucy stuurs.

‘Luus, kom op nou. We moeten er het beste van zien te maken, dat geldt voor ons alle drie,’ maande Leanne.

‘Nogmaals, ik heb hier niet om gevraagd. Het wordt me zonder meer opgedrongen, ik heb nergens zeggenschap in gehad. Papa gaat ervandoor naar China en jij hebt besloten dat we bij oma intrekken. Ik ben geen lappenpop waar jullie mee kunnen doen wat jullie willen!’ schoot Lucy fel uit.

‘De situatie is nu eenmaal zoals die is. Het is ook niet mijn schuld dat papa zonder ons weg is gegaan.’ Leanne beet op haar lip. Het was niet haar bedoeling Lucien zwart te maken tegenover zijn dochter, maar het flapte eruit voor ze er erg in had. Het was ook wel heel erg moeilijk om hem hoog te houden na de botte

manier waarop hij hun levens overhoop had gegooid. Dat was met de beste wil van de wereld niet te verdoezelen voor hun dochter. ‘Wij hebben in ieder geval elkaar nog en we zijn niet dakloos. We gaan het hier gezellig maken met zijn drieën,’ vervolgde ze zo opgewekt mogelijk.

‘Ja, nou.’ Lucy lachte schamper. ‘Vanavond dan toch met zijn tweeën, want ik ben er niet. Veel plezier met oma.’

Leanne gaf haar pogingen op, er was op dat moment werkelijk niets met Lucy te beginnen. Hopelijk was dat slechts een kwestie van tijd en draaide ze vanzelf weer bij. Het viel ook niet mee voor een vijftienjarige. Of voor iemand van zevenendertig, dacht ze moedeloos bij zichzelf terwijl ze zich naar haar eigen etage begaf, een verdieping lager. Lucy had in ieder geval niet hetzelfde probleem als zij met haar moeder, dat ze niet tegen haar in durfde te gaan. Leanne was blij dat Lucy mondiger was dan zij op die leeftijd was geweest en dat haar dochter niet bang was om haar mening te geven, maar aan de andere kant voorzag ze juist daarbij de nodige problemen. Lucy had veel van Hetty weg en dat kon weleens flink gaan botsen.

In de twee kamers die zij voortaan tot haar beschikking had, was het al net zo’n puinhoop als op zolder bij Lucy, toch kon ze zich er niet toe zetten om aan de slag te gaan. Met hangende schouders keek ze vanaf een stoel om zich heen. Ze zag als een berg tegen de toekomst op.